Székesfejérvár, 1903. X. évfolyam, 97. szám. Kedd, augusztus 25.

FEJÉRMEGYEI NAPLÓ

Novam ephemeriden, cui titulus „Fejérmegyei Napló“ a vobis institutam ad catholicarum partium proposita promovenda, id probamus libenter (Az általatok katholikusok törekvéseinek előmozditására „Fejérmegyei Napló“ cim alatt létesitett új lapot mi örömmel he uidem seljük. XIII. Leó pápa Zichy Nándor grófhoz, 1895. márczius 6-án.

Előfizetési árak: Egész évre 12 kor., félévre 6 kor., negyedévre 3 kor. Egyes szám ára 10 fill.

Felelős szerkesztő: BILKEI FERENC.

Megjelenik minden kedden, csütörtökön és szombaton este. Szerkesztőség és kiadó-hivatal: Szent-István-tér 1. Egyes számok kaphatók: a dohánytőzsdékben.

A vajudás.

Senki sem tudja, hogy mi lesz Magyarország politikájából? Maguk a főpolitikusok sem. Maga a király sem.

Egyik vezérember a másiknak adja a kilincset. Referálnak. Elmondják a felségnek a véleményüket, a nemzet véleményét. S mikor kijönnek a fehér, aranynyal diszitett szobákból, megint csak a szürke bizonytalanságot látjuk.

Mi lesz?

— A király nem akar engedni a nemzeti követeléseknek — ezt hangoztatják egyesek.

— Igenis enged, belátja, hogy a nemzet jogos és törvényen álló kéréssel járul eléje.

Ha bűn van, a régiek lelkén szárad. A Tiszáknak, Wekerleknek, Bánffyknak a lelkén, a kik évtizedeken keresztül hason csusztak a korona előtt, letagadták a nemzet szivverését, befeketitették Apponyit, a kit ma körül vesznek a jók, letagadták a nemzet szivverését, loptak, hazudtak, hogy azalatt a nemzet javaiban duskálkodhassanak, garázdálkodhassanak.

Persze nehéz megérteni annyi hazudozás után, hogy most egyszerre mást akar a nemzet, mint 36 esztendőn keresztül akart. Ezt mondotta a király.

De mi nem tudjuk elképzelni, hogy a jó király nem akarná megérteni és nem birná követni nemzete szive óhajtását. És ha még ugy látszanék is, hogy akadályok vannak, ott az egyházpolitikai törvények szentesitésének példája. Fájhatott-e valami a mi jó öreg királyunk szivének inkább, mint erőszakot venni lelkiismereten, legbensőbb vallásos meggyőződésén, mint akkor tette?

És megtette, mert azt mondották, hogy a nemzet akarja.

Miért ne hajlanék most a nemzet felé, mikor belátja, hogy minden tanácsadója azt mondja, hogy a nemzet kivánságai jogosak és törvényben gyökerezők.

A lapok egy értelmüleg hirdetik, hogy Apponyi Albert grófnak s Zichy János grófnak, a néppárt elnökének, a Felség elé terjesztett véleményei a nemzeti követelések tekintetében fedezik egymást.

Helyes! Igy tudjuk mi is.

Hazafiságban, bazásnk szeretetében, a koronás király iránt való loyális hűségben egy lépésre sem akarunk hátramaradni annál a férfiunál, a kinek nemzeti politikája évtizedeken keresztül legjobban megfelelt a magyar nemzet igazi gyökerének, törzsének.

Ilyen volt a mi politikánk a multban, ilyen akar lenni a jövőben. Rosszabat csak a rosszakarói hazudtak rá.

A nemzeti, keresztény irányu politikáé a jövő Magyarországon.

A tüzoltók gyülése.

A fejérvármegyei tüzoltószövetség vasárnap, azaz 23-án tartotta évi közgyülését a vármegyeház kis termében Buchard Bélavári Rezső főispáni titkár elnöklete alatt. A megye 25 községét 40—50 tag képviselte.

Az elnök megnyitván az ülést, jelentette, hogy Kempelen Imre betegsége miatt nem jelenhetvén meg elnöki tisztét reája ruházta. Majd jelentést tett azon eseményekről, a melyek a legutóbbi, Vaálon tartott megyei közgyülés óta történtek s a melyet az elnökség üléseken kivül végzett. Kiválóan fontos a tüzoltóság fejlesztése és megerősitése céljából történt azon intézkedés, hogy a községek tüzrendészeti kerületekre osztattak be s élükre az elöljáróság egyes tagjait állitották, a kik állandó őrei voltak a körletükhöz tartozó tüzrendészetnek. — Örvendve vette tudomásul a közgyülés a számvizsgálók jelentését, mely szerint a szövetségnek 2969 kor. 80 fill. bevétele és 896 kor. 20 fill. kiadása volt s igy a fönmaradt tőke 2073 kor. 60 fillt tesz ki, a melyet a már meglevő 6400 kor. tőkéhez csatolva értékpapirokban helyez el a vezetőség. A tőke kamatait annak idején hasznos megyebeli tüzrendészeti kiadások törlesztésére forditják.

Ezután az inditványok következtek, melyeke Vida Pál szöv. titkár terjeszti elő s a melyeket

A FEJÉRMEGYEI NAPLÓ TÁRCÁJA.

Hét országon keresztül.

Uti emlékek.

Marseille után csöndes, nyugodt vidék következett. Jó időre a tenger szemlélésétől is meg voltunk fosztva s csak Cette körül nyilt ki ujra a láthatár, hogy legalább néhány óráig szemlélhessük. Aztán ismét prózai világ környékezett bennünket. Jobbról-balról órákhosszat tartó szőllőkertek zöldeltek. Hiszen nálunk is van szőllő elég, borunk is van már, Istennek hála, hogy a németnek is jut belőle, (csak megvegye), de a mennyi a franciáknak terem, az mégis csak több a soknál. Aztán még milyen bolond szerencséjük is van hegyibe. Még csak nem is karózzák, hanem hagyják nőni, bokrosodni, a hogyan a jó Isten időt ád rá s mégis szép, édes, érett fürtöket szednek róla. Ugy hallottuk, hogy az amerikai szőllőt itt telepitették meg Európában először s a nagy filoxera-pusztitás után itt állt legelőször lábra a bortermelés. Szobrot is állitottak annak, aki megtanitotta őket a legnemesebb fa plántálására.

Toulouse.

Toulouse környéke egészen Fejérmegyét juttatta eszembe. Csak egyet irigyeltem tőle, a gyönyörü platánfáit, a melyek — ugy látszik — a mi magyar fánkat, az ákácot pótolják náluk.

Toulouseban már csak annyi időnk jutott, hogy a Szt. István (St. Etienne) templomát és a katedrálist megnézzük. Talán nincs az egész Közép-Európában templom, mely e templomot a szentek ereklyéinek gazdagságában felülmulná. Jakab, Tádé, Barnabás, Simon, András apostoloknak, továbbá aquinói Tamás, Raymund, Vidor s még több kiváló szent ereklyéinek boldog tulajdonosa e templom, a melynek egyébiránt az is nevezetessége, hogy állitólag egész Európának legnagyobb román-stylü temploma. Illendő borravalóért fölnyitotta vezetőnk a helyeket, hol a szentek értékes, ércből készült s drágakövekkel kirakott koporsóit őrizték s mi meghatva távoztunk a helyről, mely a lelkek és erények csatáit diadalmasan megvivott hősök földi maradványait rejtette.

A katedrális félbemaradt, egy tornyu, de annál érdekesebb alkotás. Drága gobelinek egész tömege lepett meg bennünket művészi kivitelével.

Közben fölkerestük a Garonne folyócska fürdőházát és pompás lubickolást cselekedtünk meg benne, a mi az egész napi utazás és mászkálás után nagyon kellemes üdülésül szolgált.

Visszajövet toronyzenében gyönyörködtünk. Az egyik templom tornyából hangzott felénk a bájos, kedves ének, a szebbnél-szebb egyházi dalok.

Este lázban találtuk az egész várost. A nagy nemzeti ünnepre, a Bastille bevételének nemzeti emlék ünnepére készülődtek. Még csak 11-dike volt (tulajdonképeni ünnep 14-re esik) s máris az egész város talpon volt. Az utcák, különösen pedig az erkélyek apró zászlócskákkal voltak fellobogózva. A tereken pedig hullámzott a nép. Itt kopott, festett képü énekesnők kornyikáltak s bizonyára érdekes históriákat zönghettek, mert az érdeklődők nagy figyelemmel egész sürü gyűrűt alkottak körülöttük. Odébb egy nagy téren mozgófényképeket mutattak be és pedig nem is egy, hanem egyszerre három helyen a fölséges nép mulattatására, a mely, ha másként nem jutott volna eszébe, igy bizonyára elgondolhatta, hogy neki most nagy oka van az örömre. Természetesen mindez ingyen történt. Mindennél érdekesebb jelenség volt az, hogy a képek szinesek voltak, a mit nálunk eddig még nem szoktak produkálni, másodszor pedig körülbelül elérték azt a tökéletelességet, a mi a technikai tudásnak e pompás produkcióknál eddig nem igen sikerült, hogy szemeink a legcsekélyebb megerőltetés nélkül szemlélhették. Kóklerek, pojácák jósok, tenyérből, fehér egerek utján jövendölők bőven akadtak. A nép pedig mulatott, feledte a nyomoruságát legalább egy percre s érezte, hogy ő is valaki, mikor a kedvéért ennyien törik magukat.

Lourdes.

Másnap reggel három órakor fölvertek már bennünket, hogy Lourdes-felé induljunk. Gyönyörü vasárnap reggel volt. Az ég földerülve mosolygott, az én lelkemet pedig valami csodás varázs hatotta át, érezvén, hogy életem egyik legmaradandóbb emlékéhez közeledem. Maga a táj, melyen áthaladtunk, minden képével lelkünk fölélénkitésére volt alkalmas. Hiszen része volt még Provence daltelt mezőinek, a hol már egy nap óta haladtunk. Hasonlit Tirolhoz, de szelidebb. Látjuk kiemelkedni a Pyreneusok kopár, vagy hófödte ormait, de a völgyek tele vannak szelidséggel.

Mai lapunk 4 oldal.

00000591

közérdekűek lévén, olvasóinkkal is szívesen ismertetünk.

a.) A mezőgazdasági és munkáspénztárba a tűzoltók ezután a rendesnél csekélyebb díjért vétessenek fel s baleset idején nagyobb előnyben részesítessenek, mint a pénztár többi tagjai. Ezen inditvány természetesen támogatását abban leli, hogy a tüzoltók különösen hazánkban nagyrészt a mezőgazdák termésének megvédésére vannak hivatva. Másrészt pedig üdvös ez az inditvány azért, mert a tüzoltói intézmény támogatására férfiakat toboroz.

b.) A tüzrendészet kiegészitő részét szokta képezni az ugy nevezett megelőző tüzrendészet, melyet a rendőrség, illetőleg csendőrség végez. A csendőrség erre ez idő szerint még betanitva nincs. Minthogy a honvédelmi miniszter is melegen ajánlja az előzetes betanitást, a helyi szövetség irjon át a csendőrparancsnoksághoz ebben az ügyben s a mennyire a szövetség ebben szolgálatára lehet a jó ügynek, a maga részéről is felajánlja a közreműködését.

c.) A közös hadügyminiszternek a szövetség előterjesztést tesz, hogy engedje meg, miszerint a helyőrségek legénysége tüzesetek alkalmával ne csak a közbiztonság föntartására ügyeljen, hanem előzetesen a technikai ismeretekben is kiképeztessék. Nagy hasznára válnék ez a lakosságnak, másrészt azonban a katonaságtól kikerülő legénység a saját községében apostolává válnék a tüzoltói intézmények.

d.) A kultuszminister a felállitandó gazdasági és ismétlő iskolákban szorgalmazza az ifjuságnak a tüzoltói ismeretekben való oktatását. Az intézőség kéri, hogy a helyi hatóságok figyelme is hivassék fel hasonló irányu intézkedésre.

A közgyülés az inditványok mindegyikét lelkesedve tette a magáévá s az elnökség készséggel megigérte, hogy a testületeket minden tőle telhető erkölcsi és szellemi támogatásokban fogja részesiteni.

Végül egy figyelemre méltó ünnepély játszott le. Az országos tüzoltó szövetség a belügyminiszter közbelépésére uj szolgálati érmet veretett azoknak a tüzoltóknak jutalmazására, a kik e nemes intézmény szolgálatában már 25, illetőleg 30 esztendőt töltöttek. Vida Pál, a szövetség titkára, több mint 25 esztendő óta áll a tüzoltói intézmény szolgálatában s e téren szerzett érdemeiért a 25 éves szolgálati érmet kapta. Az elnöklő Buchard Bélaváry Rezső maga tüzte mellére az érmet egy szép beszéd kiséretében, méltatva azokat a kiváló érdemeket, melyeket Vida a fejérmegyei tüzoltóság szolgálatában évtizedek óta szerzett. A közgyűlés lelkes éljenzéssel vette tudomásul a bajtárs kitüntetését s szivesen kivántak neki még hosszu éveket a nemes cél érdekében.

A gyülés déli 12 órakor ért véget.

UJDONSÁGOK.

— **A csákvári kath. kör sz. István ünnepe.** A felpezsdült katholicizmus azon vezérgondolata, hogy sz. István égi, dicső alakját állitsa a tespedő társadalom elé, hogy ő tőle tanulja a mély vallásosság és hazafiság sz. érzéseit, áthatotta a csákvári kath. kör elnökségét, mely fényes ünnepélylyel igyekezett ezen ideális gondolatot valóra váltani. A kör tagjai 20-án délelőtt testületileg jelentek meg az értük bemutatott ünnepi sz. misén. A hazafias jellegü ünnepély délután fél 4 órakor kezdődött a körnek lobogókkal diszitett udvarán a már közölt programm szerint. Az ünnepély fényét nagyban emelte a csákvári Cecilia egyesület közreműködése, mely Reichenbach Ferenc főtanitó lelkes, szakavatott dirigálása mellett a hallgatóság soraiban köztetszést keltett.

Az ünnepély fénypontjait képezték *Guszich* Viktor alszámvevő és Hálnek hittanhallgató fellépései, a kik közül az első lelkes beszédében a sz. Istvánban megtestesült vallásosságot és hazafiasságot domboritotta ki élénk szinekkel és a sz. Istvánkori praktikus hitélet ecsetelése mellett frappánsan mutatott rá a mai törpe kor korcs kinövéseire, a melyeknek okául az önző érdekeket és gomba módra terjedő rossz irányu sajtót tüntette fel; a második elmefuttatásával festői szinekben sz. István égi alakját állitotta hallgatói elé, s meghatottan mutatott rá azon történelmi momentumra, hogy a magyar társadalom még sz. Istvánra tekintett boldog volt és boldogtalansága ott kezdődik, midőn Tőle elpártolt.

A hallgatóság lelkesedése akkor érte el tetőpontját, midőn dr. Helvey Lajos, az országos iró és szocialógus ünnepi beszédében megkapóan mutatott rá a ker. társadalom ujjászületésének hathatós eszközeire és ezen ujjászületés kerékkötőinek, főleg a szintelen sajtónak és a megromlott gazdasági viszonyoknak többször ismétlődő humoros ostorozásával magával ragadta hallgatóit.

Az ünnepélyt a kör elnökének lelkes záró-szava rekesztette be; megköszönte azt a szives érdeklődést, melylyel az ünnepély pontjait végig hallgatták, hogy a lelkes szónokok beszédeiből szivükbe csepegtetett eszméket vigyék be családjaik közé és ezekből meritsenek erőt, életet. Frappánsan ostorozta a szociáldemokráciát és lelkesitette hallgatóit, hogy ne induljanak holmi Jakabok vérvörös forradalmi zászlaja után, hanem az ő lobogójukon a hazaszeretet piros, fehér, zöld szine ragyogjon.

Az ünnepély véget ért. Igazán jól esett látni, hogy a jó nép még nem került mindenáron a „népboldogitók" hálójába, hallgat vezetőire, a kiktől szivesen fogadja az igazi vallásosság és önzetlen hazafiság sz. eszméit. Ésa csákvári kath. kör — miként a multban, ugy a jelenben is iparkodik részét e nagy munkából kivenni, hogy megvalósitva, a mit az ünnepi szónok a szociális kurzuson is hangoztatott: a kié falu, azé az ország.

Az ünnepélyről üdvözlő táviratot intézett a kör elnöksége a megyés püspök urhoz, a ki még az ünnepély tartama alatt atyai válaszat küldötte:

„Köszönöm szives megemlékezésüket és a kör minden egyes tagja számára főpásztori áldásomat küldöm.

Városy püspök.

Ugyancsak távirattal kereste fel védnöket gr. Esterházy Miklós Móric urat.

Este 8 órakor 75 teritékes társasvacsoránál találkoztak a kör tagjai. A hangulat fesztelen volt, mindenki érezte, hogy itt nem a hideg kimértség, hanem az egymást becsülő szeretet uralkodik. Felköszöntők hangzottak el a megyés püspökre, a világi védnökre, az ünnepély lelkes szónokaira, a kör elnökeire, a hangoztatott eszmék diadalára és a ker. sajtó diadalára. A társas vacsora alatt érkezett meg Gróf Esterházy M. Móric válasza:

„Üdvözleteiket őszintén megköszönvén sikert kivánok a kör hazafias elveinek."

Esterházy gr.

A jelenlevők az ünnepélyről a vallás és hazafias érzésükben való erősbödéssel, a társas vacsoráról pedig a kölcsönös szeretet és barátság kedves emlékeivel távoztak. **A.**

— **Távozó kántortanitó.** A „Szeretet Országos Egyesület" választmánya f. hó 21-én tartott ülésén a Rákos-Szent-Mihályon beszédfogyatékosok részére felállitott intézet élére *Vörös* József seregélyesi kántortanitót választotta meg. Midőn őszinte szivvel gratulálunk, egyszersmind sajnálkozásunkat fejezzük ki, hogy az egyházmegyének egyik legszorgalmasabb és legtehetségesebb tanitójától bucsuznunk kell.

Szinte csodálatos az erdők eleven zöld életszine, a vetemények üde, dús hullámzása. A lelkünk nem fogyott ki a gyönyörködésből; pedig már délfelé járt az idő, mikor a vonat a lourdesi állomást jelezte. Mi papok hamarosan kocsiba ültünk és kiadtuk a rendeletet görhes lovu fiakerosunknak, hogy a mily gyorsan lehet, hajtasson a szt. Szűz templomához. Bocsássa meg a jó Isten, de bizony alig birtuk türelemmel, mig a hirtelen lefelé lejtő uton ledörögtünk.

Egyszerre pompás panoráma nyilt ki szemeink előtt. Egy hatalmas egyenes sik tér, melyet a Gave folyó kigyózott körül, a tér végén pedig a remek templom emelkedett. Elfelejtettem mindent, mint a gyermek, mikor rég látott édesanyja látogatására siet. Csak egy vágyat éreztem, sietni és leborulni a szent helyen, a mely felé lelkem annyiszor sóhajtozott. Az óra közel állott a 12-höz, midőn a templomon keresztül sietve, a sekrestyéshez mentünk, szinte könyörögve neki, hogy minél előbb misézhessünk. Előbb igazoló iratainkat kérte, elvitte s vagy 10 perc mulva kijelentette, hogy ketten-hárman misézhetünk, a többiek pedig ministráljanak nekik, mert itt ministráns gyerekre ugyancsak nem lehet szert tenni. Mintha egy rég keresett és feltalált kincset vesztettem volna el, úgy lehangolt a tudat, hogy az idő elrohan és én még szent misét sem olvashatok. Fél egykor azért mégis csak rám került a sor s én a szent mise olvasásába kezdhettem. Nem hiszem, hogy sok napom lehetne még az életben, a melyen szivemet annyi öröm hatná át. Azt tudom, hogy boldog, nagyon boldog voltam. Hány pap hal meg, a ki Lourdest nem látja, a ki nem részesül abban a kiváló szerencsében, hogy a vérontás nélküli áldozatot a világ első bucsujáró helyén bemutathassa.

Csak délután jutottam abba a helyzetbe, hogy a kegyhelyet s annak egész környékét szemügyre vehessem.

Maga a templom három részből áll. A hatalmas tér végén emelkedik a rózsafüzér kápolna széles gömbölyü falaival, benne a 15 kápolna, melyek a rózsafüzér titkait ábrázolják. A kápolna mellet M alakban lépcső vezet fel az altemplomhoz, mely fölött a legfelső templom emelkedik, karcsu, diszes tornyával. Maga a templom tömérdek ajándékot rejt magában, melyeket mind a zarándokok vittek a kedves helyre, hogy nemzetük nevében hálájuknak és szeretetüknek emlékjelét nyujtsák.

A barlang a főoltár alatt áll. Ha megnézni akarja az ember, le kell jönni a nagy térre és meg kell kerülni az egész épülettömböt.

A lelkem mélyéig meg voltam hatva, midőn a boldog hely előtt térdeltem, melyet 55 év előtt a Szent Szüz érintett lábaival. Maga a barlang 10 méter széles és 6 méter magas. Csaknem a szélénél egy mélyedés van, körülbelül akkora, a mekkorába egy emberi alak elfér. Itt jelent meg tizennyolcszor a boldogságos Szűz a kis Bernadettenek s Isten a természetfölötti csodák százaival erősitette meg, hogy nagy művet akart önmagának és az emberiségnek általa alkotni.

A barlang mélyedéséből egy forrás fakad, melynek vize több fürdőkád vizét képezi. Kristály tiszta, kellemes ivóviz egyébként, de százak és ezrek nyerték vissza általa csodálatos módon egészségüket. Ugy szólván senki sem volt közöttünk, még a nem katholikusok sem, a kik valami emléket ne vittek volna magukkal ismerőseiknek. Hiszen ott minden áhitatra kelt. A levegő, a fák, a meghatva ide-oda járó emberek. Magam voltam már több bucsujáró helyen, de sehol még csak megközelitőleg sem tapasztaltam azt a megható környezetet, mely az embert kivülről is körülveszi. A modern művészet, a technika vivmányai, a fejlett izlés ölelkezik itt a természet bájaival, meglepő, szinte megrenditő és lebilincselő alkotásaival.

A kegyhely környéke zárdákkal, nevelő intézetekkel, zarándok-menhelylyel van körülépitve. Ezeken kivül egy sereg szálloda, a melyek minden kényelemmel ellátják az utasokat.

Maga a nép jóságos, szelid szerény és barátságos, szinte látszik rajtuk az Ég közelsége, mely lelküket is áthatotta. Nem kapzsiak, mint az idegenektől sürün látogatott helyek lakosai szoktak tenni.

Meglátogattam a kis Bernadette születése helyét, az alacsony faházikót, a hol a szent Szűz kiválasztott gyermeke született és nevelkedett. Ma már modern, szép házak emelkednek körülötte, de annál meghatóbb a tudat, hogy a ki benne lakott élete végéig megmaradt szerénynek, szegénynek, a milyen kiválasztatása idején volt.

Egész utunk alatt itt volt legmelegebb az idő — körülbelül, mint minálunk a kánikulában — de ebéd és vacsora alatt, valamint éjjel, jótékony eső hüvösitette le a völgy meleg levegőjét.

Bilkei Ferenc.

Lourdes leirása csak vázlatként szerepel itt. A téli felolvasások alkalmával — azt hiszem — lesz alkalmam nagyobb terjedelemben is méltatni. **A szerző.**

00000592

— **SZÁMMER KÁLMÁN.** † A régi jó idők alakjainak száma ismét fogyott egygyel. A fehérvári nyomdászok nesztora, a ki a nyomdász tudását művészetté emelte, vasárnap este megszünt élni, csendes, pihenésre tért. A régi Számmer-könyvnyomtató cég sarja volt. Atyjuké volt az első kő- és könyvnyomda, nevüket Körülbelül három század ismerte s hosszu-hosszu ideig nem jelent meg Fehérvárott nyomtatás, a mely nem az egyik, vagy másik Számmer-cég „betüivel" nyomódott volna. Számmer Kálmán világlátott ember volt. Összejárta Németországot, hosszabb ideig volt Hamburgban, vándorolt Franciaországban és Angliában. Dicsekedve szokta emlegetni a jelenetet, mikor az ötvenes években Bismarckal a későbbi nagy államférfiuval is beszélt. Nemcsak nézett de látott és tanult is. Valóságos művésze volt a nyomdász-művészetnek. Véséseit a gép se tudta volna különben elvégezni. Igazi ezermester volt még öreg korában is. A modora látszólag mogorva, zsörtölődő embert rejtett maga alatt, a ki mindennel elégedetlenkedik, kinek nehezére esik a barátságos szó. Pedig alapjában a legjobb szivü emberek közé tartozott, a ki az utolsó pohár borát is szivesen megosztotta. A mult év végén nyugalomra vágyott. Nyomdáját eladta, a melyet aztán a székesfejérvári egyházmegye vett meg. Elköltözött a saját házába. De beteljesedett rajta a régi mondás, hogy kár az öreg fát idegen földbe ültetni, mert nem birja a talajváltozást. Nem érezte magát jól, nem zsörtölődhetett, nem évődhetett kedve szerint, a pihenés nem állott a természetéhez. Aszthmatikus bántalmak kezdték gyötörni. A mult héten hirtelen rosszul lett s azóta csak küzdelem volt az élete a halállal. A nyomdája levegőjét kivánta még az utolsó órában is. Úgy érezte, hogy az meggyógyithatná. Vasárnap d. u. 3 órakor aztán csendesen elhunyt. Temetése a város lakosságának, sok ismerősének és tisztelőinek nagy sokasága mellett folyt le. Köztük voltak a fehérvári nyomdászok, valamint régi nyomdájának, az Egyházmegyei könyvnyomdának is egész személyzete.

Haláláról családja a következő gyászjelentést adta ki:

Özv. Számmer Kálmánné szül. Szász Mária mint az elhunyt neje, özv. Számmer Pálné szül. Szász Borbála mint édesanyja, úgy Számmer László, mint fivére és neje szül. Megyery Zsuzsánna s gyermekeik; özv. Számmer Imréné szül. Knőbel Vilma és özv. Kudlovich Lajosné szül. Szász Jozefa mint sógornői, a maguk valamint családjaik és az összes rokonság nevében is földalomtelt s megtört szivvel jelentik, hogy forrón szeretett férje, jó fiu, sógoruk, nagybátyjuk és rokonuk *Számmer Kálmán* volt könyvnyomdatulajdonos folyó hó 23-án d. u. 3 órakor a haldoklók szentségei által megerősitve rövid, de kinos szenvedés után munkás életének 64., boldog házasságának 38-ik évében történt csendes elhunytát. A drága hallottnak hült tetemei folyó hó 25-én d. u. 5 órakor fognak a „Szentháromság"-ról cimzett temetőben levő családi sirboltban örök nyugalomra tétetni. Az engesztelő szt mise-áldozat folyó hó 26-án reggel 8 órakor fog a székesegyházban az egek Urának bemutattatni.

— **Kinevezés.** Zerdahelyi Ferenc vármegyei irnokot a vallás- és közoktatásügyi miniszter tanfelügyelőségi tollnokká nevezte ki s a központba Budapestre osztotta be.

— **A kormány és a közigazgatási tisztviselők.** Árvamegye a mult év végén szabályrendeletet készitett, amelyben a megye tisztviselőinek és alkalmazottainak hivatalos kiküldetések és áthelyezések alkalmával járó illetményeit állapitotta meg. A megye a napidijak megállapitásánál állam minta után indult, ugy gondolkozva, hogy a közigazgatási tisztviselőknek is kidukál az, ami az állami hivatalnokoknak jár. A szabályrendeletet természetesen a belügyminisztériumba küldték, hogy ott jóváhagyják. A miniszterium azonban megsemmisitette s utasitotta a vármegyét, hogy a napidijakat leszállitsa. E szerint az alispán napidija 12, a főjegyzőé, árvaszéki elnöké, főügyészé és főorvosé 10, az első aljegyzőé, az árvaszéki ülnöké és a főszolgabiróé 8, a több aljegyzőé, a járási orvosé pedig 7 korona lesz. A belügyminiszternek ez az intézkedése a közigazgatási tisztviselők körében bizonyára nagy megdöbbenést fog kelteni.

— **Balatonföldvár megvétele.** Balatonföldvár, a balatonvidék ezen legelőkelőbb és szép fejlődésnek indult kies fürdőtelepe gazdát cserélt. Ugyanis a villatulajdonosokból és a telep iránt érdeklődőkből alakult részvénytársaság, melynek élén gr. Majláth József, gr. Széchenyi Emil, gr. Széchenyi Andor Pál, gr. Zichy Andor, gr. Batthyányi Lajos, gr. Hadik, br. Baics, Kvassay Jenő, Csesznak Benő altábornagy és még több budapesti előkelőség áll, a hozzátartozó 800 kat. hold földbirtokkal és 1000 hold Balatonnal együtt megvette gr. Széchényi Viktortól 750.000 koronáért. E vétel a kies fekvésü fürdőtelep életében uj fordulópontot jelent, a mennyiben a részvényesek az egyszerü nyaralótelepet eddigi *családias* jellegének fenntartásával gyógyfürdővé akarják fejleszteni. A kibocsájtott 1000 koronás részvényeket illetőleg, a mennyiben azok még jegyezhetők, szivesen szolgál felvilágositással Kvassay Jenő, min. tanácsos. Lederernek, a dúsgazdag pesti bankár neve is többször szóba jött ezen eladási tervezettel kapcsolatban. 800 ezer koronát igért az emlitett konzorciummal szemben, de a nemes gróf nem fogadta el ajánlatát. A mint halljuk, Széchenyi Viktor gróf a sárpentelei birtokával szomszédos Szabadbattyánt óhajtja megvenni, a mi — azt hisszük — minden tisztességes izlésü embert kellemesen érint a mai kuszált helyzet után.

— **A vásár.** Gyenge volt, nagyon gyenge. A marhavásárt nem lehetett megtartani a vidéken uralkodó száj- és körömfájás miatt. Ez volt az egyik ok, a másik pedig az, hogy ily rossz időjárás miatt sokaknak még kevés az eladni valójuk. 23-án és 24-én felhajtottak 2914 drb. lovat és csikót. Eladtak belőlük 1171 darabot. Komédia azonban volt fölös számmal: bolha-szinház, óriás leány, háromlábu hölgy és egyéb szörnyüségek és világcsalások.

— **A vasuti dalárda Temesvárott.** A dalünnepélyek egyrészt a hazafias érzelmek felkeltése és ápolása, másrészt pedig a nemzeti közművelődés szempontjából elvitázhatlanul kiváló jelentőséggel birnak. A XV. orsz. dalünnep jelentősége is a dalköltészetnek nemzeti talajában rejlik. Három napon keltek nemes versenyre Temesvárott az ország dalegyletei s hogy a „Székesfehérvári déli vasuti dalkör" is helyet foglalt a versenyzők közt, már ez magában véve jelzi azt a becsülésre méltó ambiciót, mely a dalárdának már a multban is szép nevet szerzett. Hogy pedig a dalkör ez alkalommal dicsőséggel állja meg a sarat, azt az első napi szereplés sejteti. A pénteki fellépésről irván a „Délmagyarországi Közlöny" az elsők között emliti a vasuti dalárdát s rövid, de velős kritikáját igy adja elő: *„Az egyleti kitünően iskolázott. Karmesterre biztos a dolgában s azért könnyedén siklott tova a legnehezebb részek felett is."* Örömmel vesszük a dicsérő birálatot s bár még a zsüri itéletét nem ismerjük, ily körülmények között nem ok nélkül hisszük, hogy ez az itélet is a vasuti dalárda jó hirnevét fogja növelni.

— **A pécsi huszár panasza.** A pécsi 8-ik honvéd-huszár ezredtől megszökött egy huszár, hogy elpanaszolja a baját *Gandernak* altábornagy, ker. parancsnok előtt. Beinel Kristóf, ez a panaszos huszár neve, vasárnap távozott ezredétől s tegnap jelentette, hogy egy főhadnagy pofonjától a dobhártyája megrepedt. A panaszos huszárt visszakisérték s panaszának felvételére az illetékes parancsnokságot utasitották. Ha igaz a huszár panasza, a megtorlás nem marad el. Igy bizony nem igen lehet gyöngyéletnek nevezni a katonaéletet.

— **Tanulmányi kirándulók városunkban.** Ne tessék félreérteni, nem Fehérvárra jöttek tanulni, csak utazóban vannak. Tegnap este érdekes utitársaság keltett méltó feltünést idegen forgalomhoz nem igen szokott városunkban. Napbarnitott, erős, tipikus arcu urak s üde, bájos hölgyek körülbelül harmincan érkeztek ide Kiskunfélegyházáról; odavaló tanárok, tanitók, városi főhivatalnokok, földbirtokosok, stb. Hajnalban indultak hazulról, s Budapesten s városunkon át Balatonra, onnét ujra városunkba érkeztek, s másnap tulajdonképpeni uticéljukat, Kisbért és Bábolnát az ottani m. kir. ménesbirtokok, tanulmányozása végett elérjék. A vonatnál Magas Zoltán helybeli gyógyszerész, régi ismerősük s néhány fölkért barátja fogadta őket. Ezek kalauzolása mellett járták be a várost, tekintették meg nevezetességeit (?!) Este Varga István vendéglőjében gyültek össze társas vacsorára, hol jó bor mellett cigány mellett éjfélig elszórakoztak, majd szállásaikra nyugovóra tértek.

— **Halálozások.** Groszbauer József egri főreáliskolai igazgató édesanyja látogatására utaztában Csúzán Baranyamegyében rövid szenvedés után elhunyt. Holttetemét csütörtökön d. u. fogják városunkból a sóstói temető halottasházából eltemetni. Halálát sógora Mayrhoffer Ferenc helybeli törvényszéki biró és kiterjedt rokonság gyászolja.

Holeksy József aug. 23-án éjjel 1 órakor hosszú szenvedés és a betegek szentségeinek ájtatos felvétele után 87 éves korában csendesen elhunyt. A megboldogultban Holeksy Ágoston martonvásári plebános nagyatyját gyászolja. Temetése ma délelőtt 9 órakor folyt le Martonvásáron.

— **Jubiláló tüzoltó-egylet.** A lovasberényi önkéntes tüzoltó egylet augusztus 30-án 25 éves fennállási és ötezredik őrségi ünnepét tartja a következő műsorral: Sorakozás az örtanyán. Diszkivonulás. Láb és szergyakorlatok, 5 éves szolgálati érem kiosztása. Verseny futás. Táncmulatság az örtanyán és a kaszinóban.

— **Baklövés.** Augusztus közepe sokaknak jelent szomoruságot. Vidámságot a komoly és nem komoly vadászoknak, sötét gyászt a szegény nyulacskáknak. Szegény nyulacskák! Mily vidáman hányták-vetették a bukfencet a friss lucernásban, hogy kergetőztek gondtalanul a pipacsos, buzavirágos vetésben s mily óriási most köztük a zavar, hány elveszti a fejét, mikor fülig vadásznak öltözött bácsik, kik egyébként bötüket szoktak egymás mellé gyötörni — ékteleneket puffogtatnak s kit megsántitanak, kinek a farkát lövik el közülük. Szegény nyulacskák, hányszor fordul felétek a részvét a kánikula idején, de természetesen csak addig, a mig a tálban párolgó nyulderék föl nem száritja a részvét könnyeit. Pedig elhihetitek, hogy a ti halálotok még csak a kisebbik baj. Mennyivel nagyobb szerencsétlenség az, ha a vadász urak nyul-lövés helyett baklövéseket követnek el. Csákvár derék jegyzője majdnem áldozata lett egy ilyen szerencsétlen lövésnek. Vigan puffogattak a pátkai kukoricásban, nem egy nyulat származtattak át a más világra, midőn Árpád Jenő pátkai főtanitó egy lövése után fájdalmas kiáltás rezzentette össze a vadásztársaságot. Szabó Sándor csákvári jegyzőt érte a lövés. Őt darab nyulsörét vágódott bele a mellébe. Szerencsére a lövés is fáradt volt, meg elég puha volt a hely, a hova lecsapódott s igy a nagy ijedtségen kivül nehány nap alatt gyógyitható sebet ejtett. Szabó ma már tul van a veszedelmen.

— **Öngyilkos kereskedő.** Weisz Fülöp seregélyesi kereskedő f. hó 23-án fejbe lőtte magát s rövid idő alatt meg is halt. A 58 éves ember csak nemrégiben nősült, most pedig nagyobbszabásu épitkezéseivel adósságba verte magát, s állitólag ez mások szerint azonban fiatal felesége miatti féltékenysége volt az oka annak, hogy az öngyilkosság gondolatától szabadulni nem tudott. Az azonban érdekes, hogy mig a katholikus papokat folyton támadják, ha az öngyilkosokat nem temetik el, követendő példát nyujtott a lovasberényi rabbi, ki a zsidó ritus szerinti temetést megtagadta s igy Weiszet kénytelenek voltak hozzátartozói amugy polgári módon elföldelni.

— **Névváltoztatás.** Lichtblau Mór seregélyesi illetőségü, budapesti lakos vezetéknevét belügyminiszteri engedélylyel Kékesire változtatta.

— **Fáraó népei.** Az az összetartás, együtt-érzés és testvéri szeretet, a minek valami lopás, rablás, vagy esküdtszéki tárgyaláson tett vallomások alkalmával tanujelét adják a cigányok, közel sem áll fenn az ő közéletükben. Hozzá még, hogy ha vásár van, és annak lefolyása nem egyformán elégiti ki a nemzedék minden egyes tagját, szokott végered.ménykép egy jó nagy verekedéssel nyer befejezést. Tegnap este a felsővárosi Antal-féle vendéglő előtt Kolompár József, Fazekas Mari és Fazekas Juli kaptak ilyformán össze, hol a rendőrség is hirtelen megjelent, versenybirói szerepre vállalkozván. A nyilvános botrányért 1—1 napi elzárásra itélték.

00000593

— **A laktanya-kérdés városunkban.** Teljes egészében osztjuk s szó szerint közöljük az alábbi sorokat, melyek helyes, kivezető utat mutatnak a folyton felszinen levő laktanya-kérdés labirintusából.

Kétségtelen dolog, hogy nyakig vagyunk a laktanyaépitéssel. És mert sokan azt hiszik, hogy a katonaság busásan jövedelmező objektum, szükséges, hogy a városnak minden egyes polgára érdeklődést tanusitson ezen ügy iránt már csak azért is, mert az e fölött folytatott vita a közérdek javára szolgál. Ha nem tévedek, Havranek polgármester olykép óhajtja megoldani ezt a hatalmas problemát, hogy az tetemes anyagi áldozatot igényelne. A terv szerint a belvárosi laktanya átalakittatnék a honvédség 1 zászlóalja részére s még két zászlóalj honvédség a külső budai uton épitendő új laktanyában nyerne elhelyezést. A jelenlegi honvédlaktanya a csendőrségnek adatnék bérbe. Ezen felette költséges tervvel szemben alapelvként hangoztatom, hogy a laktanya-épitési politikának semmiféle formában nem vagyok barátja, mert egy adósággal felette megterhelt várost ez a politika financialiter teljesen tönkre tesz. Az erkölcsi oldalt ez alkalommal nem emlitem, csakis az anyagi szempontot veszem figyelembe s a tiszta üzleti számitásra utalok. A honvédlaktanya oly temérdek pénzébe került a városnak, hogy kifizetni magát ez az épitkezés sohasem fogja, de legkevésbé akkor, ha a honvédség onnan kivonul. Ha ugyanis más katonaság, esetleg a csendőrség foglalná el, ezt egy tetemes költséggel járó átalakitásnak, de meg egy ujabb laktanyaépitésnek kellene megelőznie. Szerintem tehát leghelyesebb, ha a honvédlaktanya továbbra is a jelenlegi rendeltetést szolgálja.

Az a kérdés most már, mire használtassék fel a rövid idő multán megüresedő belvárosi laktanya? E kérdés megoldást nyer a *csendőrség elhelyezésével.* Nálunk a csendőrség két helyen, sőt tanosztály idején három helyen van elhelyezve. Ezt a három helyet kellenne összpontositani a belvárosi laktanyában. A parancsnoklás, a vezetés sokkal könnyebb, sőt a csendőrlegénység elhelyezése is kényelmesebb volna. Tantermeket létesiteni e helyen csekély átalakitással lehet. Az udvar s az épület mögötti tér csendőrségi szakaszgyakorlatok tartására teljesen elegendő. Az épület átalakitást igényelne, de korántsem oly nagy mértékben, mint ha a honvédség foglalná el s a városra nézve költségkimélés szempontjából határozottan előnyösebb. De tudtommal a csendőrség vezetősége is rokonszenvez a belvárosi laktanya átalakitásának eszméjével s épen ezért a számadatok mellőzésével csak azért tartottam szükségesnek felvetni ezt az eszmét, hogy akár a helyi lapok utján, akár a közgyülési teremben megvitatván ezen ügyet, a nagyon költségesnek igérkező laktanya-politika esetleg olcsóbb s célszerübb megoldást nyerhet. *Egy adófizető.*

— **Elgázolás.** Folyó hó 22-én reggel 9 és 10 óra között Máté Mihály és Gyurkovics Imre hentesek a haltéri hiteles mérleg előtt bravur hajtást rendeztek és a sebes vágtatás közben Héjj Károly helybeli polgár feleségét a kocsi alá sodorták. A sulyos sérüléseket sznvedett asszony férje feljelentést tett a rendőrségnél.

— **Katonaszökevény.** Tegnap délután a rendőrség letartóztatta Gering Fülöpöt az itt letelepedett plasztikon személyzetének egyik tagját, a ki a győri rendőrség megkeresése szerint katonaszökevény.

— **Nagy tüz Kis-Perkátán.** F. hó 22-én ismét jelentkezett a vöröskakas. Strasser bérletében levő Kis-perkátán pusztitott és közel ezer csomóból álló buzaasztagot és egy kazal buzaszalmát tett tönkre. Elégett a cséplőgép is. A tüzet állitólag a gőzkazán kéményéből kihulló szikra okozta. A kár meghaladja a 22 ezer koronát, a mi azonban megtérül, mert biztositva volt.

Egy másik, szintén óriási pusztitást véghezvitt tüzről kálozi tudósttónk értesit bennünket. Gróf Zichy Jenő tulajdonát s Grünfeld József bérletét képező, Aranyos-majorban szombaton este csapott föl a pusztitó elem lángkévéje, megsemisitve 4000 csomó takarmányt, a mely természetesen biztositva lévén, a kár megtérül. A tüz oka ismeretlen.

Seregélyesen két istálló gyuladt ki az uradalomban s ugy látszik, a tüz szándékos gyujtogatás eredménye.

— **Baleset.** Ifj. Pap Márton berényi-utca 12. szám alatti lakos leugrott a saját kocsijáról s oly szerencsétlenül esett el, hogy jobb lába a kerekek alá kerülvén eltörött. Először lakásán, most már a szent György kórházban ápolják.

— **Jó tanács.** Mindazoknak, kik pázsitot akarnak létesiteni, ajánljuk, hogy szerezzék be Mauthner Ödön csász. és kir. udvari magkereskedéséből Budapesten a „Sétatéri" vagy a „Margitszigeti" fümagkeveréket. — Ezeket már 29 éve szállitja Mauthner Budapest és a Margitsziget oly bámulatra méltó és gyönyörü sétatérei részére.

Szabad kézből eladó az öreghegyen egy jó karban levő szőllő a városhoz közel, csinos hajlékkal és nagyobb mennyiségü bor. Tudakozódni lehet id. Tomann Józsefnél Kigyó-utca 8. sz.

Reménységünk.

Egy kedves kis füzet fekszik előttem, a Boldogasszony képe rajta. Forditok egy lapot s a magyar ifjuság örök eszményképének, Szt.-Imrének liliomos képe mosolyog rám. A füzet cime: *A székesfehérvári kath. főgimnázium Magyarok Nagyasszonyárol cimzet Máriakongregációjának értesitője az 1902—3. alapitási évről.*

Gyümölcsoltó boldogasszony ünnepén, mikor az egész város kitüntető érdeklődése közt a cisztercita templomban megtörtént a hamvaiból ujrakelt Mária-Kongregáció első ünnepélyes tagfelvétele, kath. hitünk s magyar hazánk iránt érzett rajongó szeretetünk egész melegével üdvözöltük az ifju kongreganistákat, most, mikor előttünk áll egy évi lankadatlan munkásságuk biztató és fölemelő eredménye, szeretnők mindegyiket szivünkhöz szoritani. Egyuttal ugyanattól a szeretettől indittatva mondunk férfias köszönetet a kongregáció buzgó praesesének, dr. Láng Incze tanár urnak a kinek jóreszben köszönhető, hogy reményeink valóra váltak.

A füzet elején olvassuk XIII. Leónak a kongregációhoz intézett leiratát. *Atyai szive örömének s különös szeretetének zálogául* apostoli áldását küldte. Azóta ez az *atyai* sziv megszünt dobogni, de áldása bizonyára örökké ott lebeg az „ifju kongreganisták s azok lelkes vezetői felett.

Megtudjuk, hogy a kongregáció fővédnökei dr. Városy Gyula megyéspüspök és Vajda Ödön zirci apát; védnökei Mayer Károly, Krencz Ignác kanonokok és Szenczy Győző főgimnáziumi igazgató.

A tulajdonképeni közlemények sorát Borián Ferenc VII. osztályu kongreganista költeménye nyitja meg: *Felajánlás nyagyasszonyunkhoz.* A mely ifju szivében a hazaszeretetnek s hithüségnek ilyen hurjai szólalhatnak meg, az csak nemes és tiszta ifju lehet.

Ezután következik az 1902|903. alapitási év története. Látjuk, hogy a gyengéd kezekkel elültetett mag hogyan növekedett reményteljes fává, melyről bizó lélekkel várjuk a gyömölcsöt: „Mária tisztelete által Krisztus szellemével beoltott, életerős, buzgó, tettre vágyó ifjuságot, melynek arcáról nem sir le már 20 éves korában az életuntság, vagy a sötét pesszimizmus." Az egyház és haza keres jellemszilárd, áldozatkész, *egész* embereket s mit talál napjainkban? Reménységünk központja, az ifjuság olyan, mint a letarolt, jégverte virágos kert. Menjetek Pestre, ott lézengenek 25 éves öreg emberek, kiélt alakok, sápadt arccal, becsett szemekkel, lelkükben a lemondás ijesztő sötétségével, fáradtak, mielőtt dolgoztak, életuntak s hajótöröttek, mielőtt éltek s az élet viharaival megküzdöttek volna.

Ha minden középiskolában megszülethetnék a Mária-kongregáció, vigaszteljes lenne ismét a jövő s elviselhetőbb a jelen sivársága.

Az *Értesitő* hűségesen beszámol arról a munkásságról, melyet az év folyamán kifejtett. A boldogságos Szüz minden egyes ünnepét különös szeretettel és fénnyel ünnepelte meg. Természetesen a szent gyónás és áldozás volt mindegyiknek koronája. A rendes heti összejöveteleket vasárnaponként délután fél 5—6 óra közt tartották a cist. templom Mária-kápolnájában. Julius 27-én *bucsujárással* egybekötött kirándulást rendeztek Bodajkra, a bold. Szüz kegyhelyére.

Megemlékezik a kongregáció jótevőiről. Pénzadományokkal szerepelnek: Vajda Ödön, Mayer Károly, Szenczy Győző, br. Gudenus Ervin, Reichardt Tamás. A kongregációnak 28 rendes tagja volt és 14 jelöltje.

Mielőtt az ifjak a vakációt megkezdték volna, a praeses meghaló beszédet intézett hozzájuk. Szivükre köti hogy a szünidő ezernyi csábitásai és roszravivő alkalmai közt se felejtsék el, hogy mit jelent ez: „Én kongreganista vagyok!"

Ime egy rövid bepillantás abba a műhelybe, a hol a vasjellemek, kovácsolódnak, abba a kertbe, a hol pálmák nőnek.

Hát a főreáliskola s a kereskedelmi akadémia nem kivánna ennek a fölemelő példának nyomába lépni? A Mária-Kongregáció a legjellemesebb, kötelességtudó, tiszta ifjakat produkálja s igy lehetetlen, hogy az ifjuság barátai, a miknek mind a két intézet vezetőségét ismerjük, örömmel ne fogadnák iskoláikba ez ősi, kipróbált intézményt. Az uj hitoktató — a mint mi ismerjük — bizonyára nem fog visszariadni a munkától, a mibe a kongregáció vezetése kerül.

Pályázati hirdetés.

Székesfehérvár szab. kir. város kegyurasága alatt álló felsővárosi plebániánál és szt. Sebestyén templomnál halálozás folytán megüresedett kántori állásra, mely a város tanácsa által élethosszig tartó hatályu választás utján fog betöltetni, pályázatot hirdetek és felhivom mindazokat, akik ezen állást elnyerni óhajtják, hogy keresztlevelüket, erkölcsi bizonyitványukat, zenei jártasságukat s eddigi alkalmaztatásukat igazoló okmányokkal ellátott kérvényüket ezen szab. kir. város tanácsi iktatójába 1903. évi szeptember hó 10-ének d. e. 10 óráig irásban adják be.

Ezen állás természete megkivánja, hogy a pályázó az orgonakezelésben, éneklésben és a róm. kath. egyházi szertartásokban jártas, kifogástalan erkölcsü róm. kath. vallásu férfiu legyen.

Az állással járó illetmények a következők: Nyugdijjogosáltsággal összekötött kilencszáz (900) korona évi fizetés és az 1898. évi október 31-én tartott közgyülés határozata szerint a következő stoláris dijak: a.) Egész konduktus temetésért 4 kor., requiemért 2 kor. 40 fillér, két segédkántornak 4 korona, b.) Fél konduktus temetésért 3 kor. egy segédkántornak 1 kor. 60 fillér, c.) közönséges öreg temetésért 2 kor. d) közönséges kistemetésért 1 kor. 40 fillér, e) rézkeresztért 40 fillér, f) Szt.-Mihály lováért 40 fillér, g) hirdető cédulákért 40 fillér, h) énekes miséért 1 kor. 40 fillér, i) temetési zászlóért 1 korona.

Kötelességei pedig a következők: Temetéseken müködni, minden vasár- és ünnepnapokon 3 misén orgonálni és énekelni, esetleg vecsernyében is, ugy litániakor orgonálni és énekelni, minden szombaton első misén orgonálni, énekelni, szombati és ünnepek előtti litániákon is, ugy szokásos körmeneteken énekelni, nagybőjtben a mise végén naponként orgonálni és énekelni; köteles továbbá a kántor a szt. Mihály lovak, temetési zászló és rézkeresztek jókarban tartásáról gondoskodni, ugy egyszerü temetések alkalmával a karinget, quadratust a plebániából a halottas házig vinni, a temetőből pedig a plebániára szállitani.

Végül megkivánom, hogy pályázók f evi szeptember hó 11-dikén d. e. 10 órakor a szent Sebestyén templomban jelenjenek meg a célból, hogy orgonálási és éneklési képességüket, ugy zenei iskolázottságukat és hanganyagukat bemutathassák.

Székesfejérvár, 1903. aug. 21-én.

Havranek József s. k.,
polgármester.

Nyomatott az Egyházmegyei könyvnyomdában, Székesfehérvárott.

00000594